

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Obno/1/2026
Identifikačné číslo spisu:	8125202500
Dátum vydania rozhodnutia:	29.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Sedláčková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8125202500.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Sedláčkovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Pramukovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v spore žalobcu: Slovenská autobusová doprava Poprad, akciová spoločnosť, so sídlom Wolkerova 466, Poprad, IČO: 36 479 560, zast. MAPLE & FISH s.r.o., so sídlom Žižkova 22B, Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 718 432, proti žalovanému 1/: W. N. Q., narodená XX.X.XXXX, trvale bytom I. a proti žalovanému 2/: W. N., narodený XX.X.XXXX., trvale bytom I., obaja zast. Advokátska kancelária Miloš Čičmanec s. r. o., so sídlom Petra Jilemnického 5778/43, Poprad, IČO: 53 530 926, o návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, č. k. 4Cob/134/2025-352 zo dňa 24.9.2025, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného 1/ a 2/ o d m i e t a .

II. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému 1/ a 2/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) uznesením (druhým v poradí) č. k. 26Cb/1/2025-235 zo dňa 3.4.2025 zriadil v prospech žalobcu na zabezpečenie jeho pohľadávky voči žalovanej 1/ vo výške 1.078.938,28 eura s príslušenstvom záložné právo na označených nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaných 1/ a 2/ (výrok I. a II.). Súčasne priznal žalobcovi voči žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov celého pôvodného konania sp. zn. 26Cb/24/2024 v rozsahu 100 % (výrok III.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v zmysle rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3Obdo/4/2025 zo dňa 20.2.2025 bolo jeho úlohou vysporiadať sa so skutočnosťou, či bol nárok na náhradu škody žalobcom riadne uplatnený v trestnom konaní a či teda existuje prekážka začatej veci, a to v súvislosti s uložením povinnosti žalobcovi podať žalobu vo veci samej. Ak bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený v adhéznom konaní, bude potrebné vysporiadať sa dostatočne so skutočnosťou, či inštitúty upravené Civilným sporovým poriadkom môžu slúžiť na zabezpečenie a ochranu nárokov uplatnených v trestnom konaní.

3. K podmienke osvedčenia existencie právneho vzťahu strán sporu uviedol, že žalobca má spornú peňažnú pohľadávku voči žalovanej 1/ ako bývalej predsedníčke predstavenstva žalobcu z titulu náhrady škody spôsobenej pri výkone funkcie štatutárneho orgánu. Vo vzťahu k osvedčeniu základnej podmienky pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to danosť obavy, že budúca exekúcia bude ohrozená, mal prvoinštančný súd za osvedčený objektívny stav ohrozenia prípadnej budúcej exekúcie, daný uskutočnenými krokmi žalovanej 1/. Žalovaná 1/ sa darovacom zmluvou zbavila časti svojho majetku, nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. B., zapísaných na LV č. XXXX, ktoré boli v podielovom spoluvlastníctve žalovanej 1/ vo výške 6080/344385 v pomere k celku, nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k. ú. B., zapísanej na LV č. XXXX, ktorá bola v podielovom spoluvlastníctve žalovanej vo výške 1/16 v pomere celku a ďalej nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. B., zapísaných na LV č. XXXX, ktoré boli vo výlučnom vlastníctve žalovanej 1/. Vzhľadom na doterajšie konanie žalovanej 1/, ako aj skutočnosť, že žalovaná 1/ je aktuálne vlastníčkou nehnuteľností, je podľa prvoinštančného súdu daná osvedčenosť obavy, že žalovaná 1/ bude pokračovať v prevodoch svojho nehnuteľného majetku na tretie subjekty, čím môže dôjsť k ohrozeniu možného uspokojenia pohľadávky žalobcu v budúcnosti. Ďalej konštatoval, že postupné úkony žalovanej 1/, ktorými znižuje rozsah svojho disponibilného nehnuteľného majetku jeho darovaním tretím osobám, smerujú k sťaženiu budúcej exekúcie, čím možno považovať za osvedčenú zákonnú podmienku pre vyhovieť návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia. Súd prvej inštancie mal tiež za to, že nariadením zabezpečovacieho opatrenia zriadením záložného práva na predmetných nehnuteľnostiach nevznikne zjavný nepomer z hľadiska rozsahu zabezpečenia oproti výške zabezpečovanej pohľadávky.

4. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobca osvedčil splnenie zákonných náležitostí na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia a uviedol, že žalobca nemá žiadnu inú možnosť ako odstrániť stav právnej neistoty vyvolanej konaním bývalých členov predstavenstva, ktorého následkom bol vznik škody minimálne v rozsahu 1.078.938,28 eura a z ktorého hrozí aj vznik ďalšej škody v rozsahu približne 18 mil. eura. Negatívne dôsledky ohrozenia exekúcie sú v danom prípade násobené skutočnosťou, že v prípade nedosiahnutia kompenzácie spôsobenej škody si nebude môcť žalobca riadne plniť svoje záväzky vyplývajúce mu z povinnosti zabezpečovať služby vo verejnom záujme (zabezpečovanie hromadnej prepravy osôb v rámci mestskej a prímestskej cestnej dopravy), čoho dôsledkom bude nielen ohrozenie samotnej existencie žalobcu a plnenie si záväzkov voči stovkám svojich zamestnancov, ale aj výpadku prepravy všetkých osôb využívajúcich služby žalobcu. Konajúci súd súčasne uviedol, že vydanie zabezpečovacieho opatrenia postihujúceho majetok žalovaného 1/ (v prípade majetku patriaceho do BSM aj žalovaného 2/), nie je neprimeraným zásahom do vlastníckeho práva žalovaných, keďže ide iba o dočasné obmedzenie ich vlastníckeho práva a nejde o zásah nad nevyhnutnú mieru. Ak sa navrhuje zriadiť zabezpečovacie opatrenie vo vzťahu k nehnuteľnostiam, ktoré sú v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, účastníkom konania musí byť aj druhý manžel. Súd pri rozhodovaní zohľadnil aj možné následky zásahov do práv žalovaných vyvolané nariadením zabezpečovacieho opatrenia a má za to, že tento zásah nepresahuje rámec jeho základného práva nadobúdať a vlastniť majetok. Záložné právo vznikne zápisom do príslušného registra. K prípadnému výkonu záložného práva môže žalobca pristúpiť až po právoplatnosti rozhodnutia súdu, ktorým mu zabezpečovaná pohľadávka bola priznaná.

5. Ďalej dospel súd prvej inštancie k záveru o splnení podmienok pre nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, pretože nárok na náhradu škody bol žalobcom riadne uplatnený v trestnom konaní dňa 29.1.2025 a uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, odboru kriminálnej polície pod ČVS: KRP-1/2-VYS-PO-2024 zo dňa 18.1.2025 bolo podľa § 46 a nasl. Trestného poriadku vznesené obvinenie zo dňa 18.1.2025 voči konkrétnym osobám, a to žalovanej 1/ pre zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Súd prvej inštancie uviedol, že hoci sa v trestnom konaní pre účely adhézneho konania používajú hmotnoprávne ustanovenia občianskeho práva, v trestnom konaní sudca nemá možnosť nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v zmysle Civilného sporového poriadku, a preto je možné nariadiť zabezpečovacie opatrenia v civilnom sporovom konaní. Trestný poriadok pozná príkaz na zaistenie majetku, resp. aj iné právne inštitúty, ktoré však majú

rozdielny procesný cieľ pre účely trestného konania. Tieto inštitúty však nepriznávajú pre poškodených porovnateľný rozsah subjektívnych procesných práv, keďže voči príkazom nie sú prípustné v trestnom konaní opravné prostriedky (Uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 25Co/21/2023 zo dňa 5.9.2023). Ďalej uviedol, že z ustálenej rozhodovacej praxe súdov (napr. Krajský súd Žilina uznesenie pod sp. zn. 7Co/86/2022 zo dňa 7.6.2022) vyplýva, že je možné pre účely uspokojenia nárokov poškodených vystupujúcich v trestnom konaní, kumulatívne nariadenie zabezpečovacích opatrení v civilnom sporovom konaní za súčasného zaistenia totožných nehnuteľností príkazom prokurátora, resp. súdu v trestnom konaní. V posudzovanej veci príkaz na zaistenie nehnuteľnosti v trestnom konaní ani vydaný nebol. Súd žalobcovi neuložil povinnosť podať žalobu vo veci samej z dôvodu, že aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným v rámci trestného konania treba považovať za začatie konania podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Akonáhle poškodený uplatní svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, je to prekážkou, aby si náhradu škody paralelne uplatnil aj v občianskoprávnom konaní. (Ústavný súd SR, IV. ÚS 122/2013-19).

6. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 4Cob/134/2025-352 zo dňa 24.9.2025 potvrdil uznesenie Okresného súdu Prešov, č. k. 26Cb/1/2025-235 zo dňa 3.4.2025 vo výroku I., II. a súčasne vo výroku III., t. j. vo výroku o trovách konania vyjmúc trovy dovolacieho konania. Uznesenie Okresného súdu Prešov, č. k. 26Cb/1/2025-235 zo dňa 3.4.2025 vo výroku III. Zmenil tak, že žalovaní majú proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Napokon o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným.

7. V odôvodnení svojho rozhodnutia v súvislosti s osvedčením existencie nároku, ktorému sa má poskytnúť súdna ochrana nariadením zabezpečovacieho opatrenia a v súvislosti s osvedčením existencie obavy z ohrozenia exekúcie zrekapituloval zistený skutkový stav. Uviedol, že žalobca žiada nariadením zabezpečovacieho opatrenia poskytnúť súdnu ochranu ním tvrdenému nároku na náhradu škody spôsobenej žalovaným 1/ ako členom predstavenstva žalobcu porušením povinnosti danej mu § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka, t. j. povinnosti vykonávať svoju pôsobnosť s náležitou starostlivosťou, ktorá zahŕňa povinnosť vykonávať ju s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej akcionárov. Ďalej uviedol, že nebola sporná existencia 1) Zmluvy o výkone správy autobusovej stanice zo dňa 24.5.2023 ani jej obsah (v zmysle práv a povinností jej strán); 2) Zmluvy o užívaní priestorov autobusovej stanice zo dňa 13.6.2023 ani jej obsah (v zmysle práv a povinností jej strán); 3) existencia Dodatkov k pracovným zmluvám, ktorými bol pracovníkom žalobcu priznaný nárok na odstupné; ani skutočnosť, že suma 102.429,10 eura bola pracovníkom, ktorí ukončili pracovný pomer už uhradená; 4) existencia faktúry č. 032/2023 zo dňa 9.10.2023 a faktúry č. 055/2023 zo dňa 20.12.2023, ktorými bola žalobcovi zo strany spoločnosti TATRA EXPRESS, s.r.o. vystavená za užívanie AS Poprad žalobcom (t. j. za vstupy a parkovanie autobusov žalobcu) v III. a IV. kvartáli roku 2023 v sume 878.436,90 eura a ani to, že faktúry boli uhradené; 5) že TATRA EXPRESS, s.r.o. vyúčtovala ostatným dopravcom (mimo žalobcu) sumu 59.674,08 eura za vstupy na AS Poprad; 6) vznesenie obvinenia žalovanej v 1/ rade, zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia a uplatnenie nároku na náhradu škody v trestnom konaní žalobcom. Sporným bolo to, či 1. žalovaný 1/ žalobcom opísaným konaním porušil ako štatutárny orgán žalobcu povinnosť vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou (§ 194 ods. 5 OBZ), keď žalovaní tvrdia, že o sporných zmluvách mal vedomosť jediný spoločník a konateľ majoritného akcionára žalobcu p. Tomáš Troliga, dozorná rada žalobcu, ich uzatvorenie bolo vo výlučnej kompetencii predstavenstva žalobcu a 2., ak áno, či týmto jeho konaním vznikla žalobcovi škoda, či už vo forme skutočnej škody alebo ušlého zisku (keď žalovaní tvrdia, že v súčasnosti vykonáva správu majoritný akcionár žalobcu a „zrazu“ žalobcovi žiadna škoda nevznikla, zo schémy TATRA EXPRES žalovaný žiadny majetkový prospech nemal, odstupné zamestnancom bolo odmenou za ich pracovné nasadenie...).

8. Odvolací súd konštatoval, že na osvedčenie existencie nároku pre účely rozhodnutia o návrhu na zriadenie sudcovského záložného práva úplne postačuje skutočnosť, že v trestnom konaní bolo žalovanému 1/ vznesené obvinenie pre zločin porušovaniu povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa

§ 237 ods. 1 a 4 písm. a) TZ vo forme spolupáchateľstva vo vzťahu k skutkovému stavu, na základe ktorého sa žalobca domáha vydania zabezpečovacieho opatrenia. Navyše odvolací súd doplnil, že z písomností nachádzajúcich sa v spise (ktorých obsah vrátane práv a povinností z nich vyplývajúcich žalovanými rozporovaný nebol), nie je možné dôjsť k inému záveru ako tomu, že uzatvorené zmluvy (kde ich za žalobcu podpísala žalovaný 1/ spolu s podpredsedom predstavenstva), sú pre žalobcu zjavne nevýhodné. Dôsledkom uzatvorených zmlúv je skutočnosť, že žalobca za „používanie“ vlastnej autobusovej stanice pre svoje vozidlá, zaplatil za III. a IV. kvartál roku 2023 sumu takmer 900.000 eura správcovskej spoločnosti tejto autobusovej stanice, ktorá jej správu vykonáva samostatne vo svojom mene a na vlastný účet. Ak sa vo vzťahu k uvedenému žalovaní bránia tvrdením, že žalobcovi z tohto dôvodu žiadna škoda nevznikla/nemohla vzniknúť, pretože žalobca má právo si tieto vynaložené finančné prostriedky nárokovať od Prešovského samosprávneho kraja (ďalej len PSK), na základe zmlúv o službách, ktoré má/mal uzatvorené s PSK; žiada sa uviesť, že žalovaný musí/musel mať vedomosť o tom, že v súvislosti so zmenou správcu autobusových staníc Prešov a Kežmarok (v dôsledku uzatvorených zmlúv) bola PSK v plnom rozsahu odmietnutá požiadavka na zohľadnenie poskytovania náhrad a príspevku vo výške zahrňujúcej tieto „nové oprávnené náklady“ (Oznámenie o nákladoch súvisiacich s výkonom a zabezpečovaním služieb v pravidelnej prímestskej doprave - odpoveď zo dňa 29.1.2024, Oznámenie o nákladoch súvisiacich s výkonom a zabezpečovaním služieb v pravidelnej prímestskej doprave - žiadosť zo dňa 20.12.2022). Povedané inak, ak by nebola správa AS Poprad prenechaná vyššie uvedenými zmluvami novovytvorenej správcovskej spoločnosti, žalobca by daný náklad nemal. Pokiaľ žalovaní tvrdia, že naakumulované finančné prostriedky od žalobcu má TATRA EXPRESS, s.r.o. v zmysle obchodného plánu späťne investovať do infraštruktúry žalobcu, tak: 1) k uvedenému zatiaľ nedošlo (žalovaní to ani netvrdia); 2) obchodný plán ako taký nie je vymáhateľný a 3), ak by aj tak bolo, išlo by v podstate o vlastné prostriedky žalobcu, ktoré nebyť uvedených zmlúv, boli by v jeho dispozičnej sfére a ktoré mohol investovať do infraštruktúry sám. Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalovaných, že suma 59.674,08 eura vyúčtovaná spoločnosťou TATRA EXPRESS, s.r.o. ostatným dopravcom za užívanie AS stanice Poprad (ktorú žalobca právne kvalifikuje ako ušlý zisk), je v porovnaní s ekonomickým prínosom, ktorý „proces“ AS Poprad žalobcovi priniesol zanedbateľnou položkou, nakoľko žalovaní ekonomický prínos bližšie mimo všeobecných tvrdení nešpecifikovali a odvolací súd ho v ničom nevzhliadol. Len pre úplnosť odvolací súd upriamil pozornosť na čl. 6 bod 4 Zmluvy o výkone správy, podľa ktorého „zmluvné strany sa dohodli, že hodnota know how, ktoré na základe tejto zmluvy správca použil pri prevádzkovaní autobusovej stanice v Poprade predstavuje ku dňu podpisu tejto zmluvy sumu 250.000,- eur. Vlastník berie na vedomie a súhlasí s tým, že pri ukončení tejto zmluvy z akéhokoľvek dôvodu sa zaväzuje túto odmenu za know how uhradiť správcovi najneskôr do 30 dní odo dňa ukončenia tejto zmluvy...“. Povedané inak, žalobca musí zaplatiť správcovskej spoločnosti sumu 250.000 eura pri ukončení zmluvy z akéhokoľvek dôvodu a bez ohľadu na dĺžku jej trvania. Uvedené ustanovenie zmluvy nemožno vyhodnotiť inak, ako pre žalobcu nevýhodné. Pokiaľ ide o obranu žalovaných, prezentovanú v odvolaní vo vzťahu k dodatkom k pracovným zmluvám, odvolatelia hádajú ani nemohli myslieť vážne, že nárok na odstupné priznaný zamestnancom pri ukončení pracovného pomeru, je ocenením ich pracovného nasadenia, prejavom lojality a je v konečnom dôsledku prínosom pre žalobcu, pretože skúsený a spokojný zamestnanec je motivovaný k podávaniu lepších výkonov. Berúc do úvahy skutočnosť, že odstupné je vyplácané až pri reálnom ukončení pracovného pomeru, tak k motivácii pracovať pre žalobcu rozhodne nevedie, a to zvlášť ak bolo priznané aj vo výške desaťnásobku a osemnásťnásobku priemerného mesačného zárobku. Uvedené napokon potvrdzuje aj skutočnosť, že štrnásť zo sedemnástich pracovníkov pracovný pomer u žalobcu ukončilo (ktorá skutočnosť žalovaným rovnako rozporovaná nebola).

9. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca osvedčil aj existenciu obavy o budúci výkon exekúcie, čoho dôkazom je konanie žalovaného, keď časť nehnuteľností už previedol na tretiu osobu (uvedené žalovaní ani nerozporujú). Odvolací súd zdôraznil aj skutočnosť, že pri exekúcii/exekúciách sa prednostne zo zálohu uspokojujú pohľadávky záložných veriteľov; čo reálne odôvodňuje obavu, že pohľadávka žalobcu nezabezpečená zabezpečovacím opatrením nebude uspokojená, a to aj s prihliadnutím na právnu úpravu poradia záložných práv (§ 151k OZ); podľa ktorej sa právne vzťahy záložných veriteľov riadia princípom priority. Tento znamená, že právo pristúpiť k výkonu záložného práva má záložný veriteľ so skorším poradím pred záložným veriteľom s neskorším poradím a že najskôr sa uspokojí pohľadávka

záložného veriteľa s najskorším poradím a až zo zvyšku, ak zostane, ďalšie pohľadávky v celosti, podľa poradia. Z uvedeného je zrejmé, že v prípade, ak by boli v budúcnosti uvedené nehnuteľné veci zabezpečené záložnými právami v prospech iných veriteľov, výrazne by sa zhoršilo postavenie žalobcu v prípade výkonu rozhodnutia (ak by zabezpečovacie opatrenie vydané nebolo).

10. K zásade proporcionality odvolací súd uviedol, že vydaným zabezpečovacím opatrením nie je porušená zásada proporcionality, prihliadnuc na možnú výšku tvrdenej škody. Vydané zabezpečovacie opatrenie nepredstavuje neprimeraný zásah do práv žalovaných (a to aj s prihliadnutím na zaistovacie opatrenie vydané v trestnom konaní), pretože žalovaní môžu nehnuteľnosti užívať a voľne s nimi nakladať (keďže záložné právo sa viaže na nehnuteľnosť, nie na jej vlastníka). Navyše k realizácii sudcovského záložného práva dôjde až v prípade, ak bude žalobca v adhéznom konaní (resp. v civilnom sporovom konaní, ak nebude o nároku v adhéznom konaní rozhodnuté) úspešný; teda až potom, ako bude tvrdený nárok podrobený plnohodnotnému dokazovaniu, kde sa konajúci súd bude zaoberať obranou žalovaného presahujúcou nároky osvedčenia rozhodujúcich skutočností (naplnenie predpokladov zodpovednosti za škodu, prípadnej liberácie zodpovednej osoby, určenie konkrétnej výšky škody atď.).

11. Tak ako súd prvej inštancie, aj odvolací súd dospel k záveru, že zabezpečovacie opatrenie môže byť vydané aj vo vzťahu k žalovanému 2/. Uvedené vyplýva z § 147 OZ, ktorého právnym dôsledkom je, že v prípade nesplnenia samostatného záväzku jedného z manželov, sa veriteľ môže v exekučnom konaní domáhať uspokojenia svojej pohľadávky nielen z výlučného majetku povinného manžela, ale aj z majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Zaviazaný tak voči veriteľovi je nielen ten z manželov, ktorému vznikol samostatný záväzok za trvania manželstva (v prejednávacom spore žalovaný 1/), ale exekúcia bude možná aj na majetok patriaci do bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

12. K právnej možnosti zabezpečiť nárok uplatnený v adhéznom konaní prostriedkami podľa CSP odvolací súd uviedol, že adhézne konanie je súčasťou trestného konania, v ktorom sa riešia súkromnoprávne nároky poškodených voči obvinenému, ktoré súvisia s trestným činom (§ 46, § 287, § 288 TP). Poškodený, ktorý má podľa zákona nárok na náhradu škody spôsobenej trestným činom môže navrhnúť, aby súd v odcudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu s tým, že ak podľa výsledku dokazovania nie je podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu škody alebo ak by bolo treba na rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby ďalšieho stíhania a predĺžilo by ho, súd odkáže poškodeného na civilný proces (§ 288 ods. 1 TP); prípadne ho na civilný proces odkáže so zvyškom nároku, ak mu nárok z akéhokoľvek dôvodu prizná len sčasti (§ 28 ods. 2 TP) a na civilný proces (resp. konanie pred iným príslušným orgánom) ho odkáže aj ak žalovaného spod obžaloby oslobodí (§ 288 ods. 3 TP). Nárok na náhradu škody uplatnený v trestnom konaní, môže byť zaistený postupom podľa § 50 a nasl. TP. Zaistenie znamená, že vlastník po dobu zaistenia nemá právo nakladať s predmetom zaistenia. Inštitút zaistenia nároku poškodeného teda spočíva výlučne v zákaze ďalšej dispozície s majetkom obvinenej osoby bez vecnoprávneho účinku; teda k predmetu zaistenia nevzniká poškodenému právny vzťah (subjektívne právo). Nakladanie so zaisteným majetkom je možné len v prípade, ak je zaistenie zrušené (§ 51 ods. 1 TP). Možný predmet zaistenia v trestnom konaní je vymedzený v § 95 - § 96 TP; pokiaľ ide o nehnuteľnosti, tieto možno zaistiť, iba ak zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že nehnuteľnosť je nástrojom trestnej činnosti alebo výnosom z trestnej činnosti. Zhrnúc vyššie uvedené, TP umožňuje rozhodnúť o hmotnoprávných nárokoch v trestnom konaní, aj keď samotný nárok je posudzovaný (jeho existencia) podľa predpisov hmotného práva, ktorý ho upravuje. V adhéznom konaní ale môže byť rozhodnuté len o nároku vzniknutom trestným činom obvineného, pričom konanie zakladajúce nárok na náhradu škody nemusí naplňať žiadnu zo skutkových podstát podľa trestného zákona (teda nemusí byť trestným činom). CSP umožňuje hmotnoprávne nároky subjektov právnych vzťahov pred rozhodnutím vo veci samej „zabezpečiť“ podľa § 324 a nasl. CSP, t. j. vydaním neodkladného alebo zabezpečovacieho opatrenia. Vychádzajúc zo skutočností, že 1. podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným v rámci trestného konania treba považovať za začatie konania podľa príslušných ustanovení CSP, teda akonáhle poškodený uplatní svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, je to prekážkou, aby si náhradu škody paralelne uplatnil aj v

občianskoprávnom konaní; 2. TP nepozná inštitút zabezpečovacieho opatrenia, ktorým možno tvrdenému nároku poskytnúť „inú“ ochranu ako v trestnom konaní (zriadiť sudcovské záložné právo majúce za následok vznik subjektívneho práva žalovaného k majetku škodcu), 3. nehnuteľnosť možno v TK zaistiť len za predpokladu, že je nástrojom trestnej činnosti alebo výnosom z trestnej činnosti (ak tomu tak nie je, uspokojenie priznaného nároku na náhradu škody v TK nemôže byť nehnuteľnosťou „zabezpečené“ a to ani v prípade, ak by obvinený s nehnuteľnosťou disponoval, teda zbavoval sa svojho majetku), 4. zaistenie nároku poškodeného podľa TP nie je viazané na žiadne lehoty rozhodovania príslušných orgánov, trestné konanie tak nie je spôsobilé poskytnúť urýchlenu ochranu ohrozeným vzťahom (tak ako CSP); odvolací súd uzatvoril, že zamietnutie návrhu na vydanie zabezpečovacieho opatrenia pre zabezpečenie súkromnoprávného nároku uplatneného v adhéznom konaní prostriedkami podľa CSP by bolo odmietnutím spravodlivosti a to aj s prihliadnutím na skutočnosť, že relevantné procesné predpisy (CSP, TP) uvedené explicitne nevylučujú.

13. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podali v zákonnej lehote žalovaní 1/ a 2/ dovolanie, ktorým sa domáhali, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaní odôvodňovali prípustnosť dovolania ustanovením § 420 písm. f) CSP.

14. Dovolatelia namietali, že súd opomenul a ani okrajovo sa nedotkol nasledovných skutočností (uviedli len stručné zhrnutie najpodstatnejších častí argumentácie):

- Uzatvorením Zmlúv so spoločnosťou TATRA EXPRESS s. r. o. nedošlo žiadnym spôsobom ku porušeniu povinnosti ktoréhokoľvek člena, či všetkých členov predstavenstva v zmysle § 194 Obchodného zákonníka, resp. akéhokoľvek iného právneho predpisu. Žalobca len všeobecne, bez uvedenia konkrétnych skutočností, poukazuje na organizované a premyslené konanie žalovaného 1/ a p. W. (podpredseda predstavenstva), avšak ani len v hrubých rysoch neuvádza, akým spôsobom konania (nekonania) a aké povinnosti pri výkone svojej funkcie mali členovia porušiť.

- TATRA EXPRESS nebola založená zo svojoľnej iniciatívy žalovaného 1/, ale práve naopak, ide o výsledok dlhodobých diskusií v rámci vnútorných štruktúr žalobcu. O založení TATRA EXPRESSU, jeho činnosti vedeli nielen členovia dozornej rady, ale tiež akcionári žalobcu a dozorná rada spoločnosti. P. Tomáš Troliga ako jediný spoločník majoritného akcionára žalobcu sa zúčastňoval pravidelne nielen valných zhromaždení, ale aj predstavenstiev žalobcu, na ktorých bola téma TATRA EXPRESS preberaná a vysvetľovaná (najmä predstavenstva zo dňa 15.6.2023 (bod 6), na ktorom sa schválilo uzatvorenie zmluvy o správe, alebo predstavenstva žalobcu zo dňa 3.4.2023, na ktorom sa začalo uvažovať o vytvorení schémy TATRA EXPRESSU, t. j. oddelenie hospodárenia správy staníc od dopravných služieb (uznesenie č. 1). p. Troliga spolu s p. W. M., jeho osobným poradcom a osobou zabezpečujúcou právne poradenstvo pre žalobcu, niekoľkokrát na stretnutiach, či už so žalovaným 1/ ako predsedom predstavenstva, alebo s p. W. na túto tému diskutovali, o čom existujú zvukové záznamy. Tie zároveň potvrdzujú, že p. Troliga mal vedomosť aj o osobe p. Eriky Tkáčovej ako jedinej spoločníčky a konateľky TATRA EXPRESS a s týmto jej postavením súhlasil, dokonca žalovanému 1/ počas stretnutia konaného dňa 4.9.2023 povedal, aby p. Tkáčová v štruktúrach TATRA EXPRESSU zotrvala, nakoľko tam nemá koho iného zatiaľ dosadiť.

- spoločnosť TROLIGA BUS, s.r.o. ihneď po podaní trestného oznámenia na žalovaného 1/, pána W. aj spoločnosť TATRA EXPRESS nastúpila na miesto spoločnosti TATRA EXPRESS a vyvíja činnosť v takom istom právnom postavení a na tom istom zmluvnom základe ako pôvodne spoločnosť TATRA EXPRESS, čo potvrdil aj p. Troliga vo svojej výpovedi dňa 8.2.2024 v trestnom konaní vedenom pod č. k. ČVS: ORP - 1/2 - VYS - PO - 2024. Žalobca tvrdil, že dozorná rada či akcionári o zámere a činnosti smerujúcej k založeniu TATRA EXPRESSU nemali žiadnu vedomosť. Avšak z výsluchu p. Tomáša Troligu, pred orgánmi činnými v trestnom konaní dňa 8.2.2024 a 2.8.2024 tento už spomína, že o založení oddeleného hospodárskeho subjektu sa už uvažovalo, ale s entitou majetkovo a personálne prepojeného so žalobcom. Na toto tvrdenie však nepredložil žiaden dôkaz. Súčasne p. Troliga pri svojej výpovedi tvrdí, že o založení spoločnosti TATRA EXPRESS, s.r.o. sa dozvedel až 11.8.2024 od p. Mgr. Martiny Engelovej. Len na vysvetlenie, pani Engelová v rozhodnom čase (aktuálne je člen predstavenstva žalobcu) nemala žiaden vzťah k žalobcovi, nebola v jeho personálnych štruktúrach ani vedení spoločnosti a nebola s ním ani majetkovo spätá. Jediný vzťah, ktorý existoval bol príbuzenský k p. Troligovi. Pani Engelová bola partnerkou otca p. Tomáša Troligu, ktorý pôsobil v štruktúrach

žalobcu aj jeho majoritného akcionára. Súčasne je pani Engelová matkou dieťaťa p. Troligu st. a teda aj zastupuje, resp. zastupovala svoje dieťa v dedičskom konaní po nebohom p. Troligovi staršom. Tvrdenie p. Troligu o tom, že o spoločnosti TATRA EXPRS sa dozvedel až od pani Engelovej sa však nezakladá na pravde a to z dôvodu, že podľa zápisnice zo zasadnutia predstavenstva žalobcu zo dňa 15.6.2023 je v bode 6. detailne popísaný a vysvetlený projekt TATRA EXPRESSU, ako aj zmluva o výkone správy AS a tohto zasadnutia sa p. Troliga osobne zúčastnil. Sám p. Troliga pri svojom výsluchu tuto skutočnosť potvrdil. Rovnako zo zápisnice zo zasadnutia predstavenstva zo dňa 3.4.2023, teda pred založením spoločnosti TATRA EXPRESS sa potreba vytvoriť hospodársky oddelený subjekt spoločnosti prejednávala. Intenzívne rokovania o jej založení sa však viedli aj pred týmto dátumom priamo predstaviteľmi predstavenstva žalobcu a p. Troligu a M..

- Odvolací súd vzal za rozhodnú skutočnosť, že Prešovský samosprávny kraj ako subjekt verejnej správy odmietol uhradiť náklady za užívanie stanice „AS Poprad“ súvisiace s výkonom a zabezpečením služieb v pravidelnej prímestskej doprave, a to na základe priloženej odpovede

PSK zo dňa 29.1.2024, ktorá žalovanej 1/ mala byť známa. Súd však bez ďalšieho nevezal do úvahy argument žalovaného 1/ a ani sa s uvedenou skutočnosťou žiadnym spôsobom nevypriadal, že uvedené oznámenie má len všeobecný charakter, pričom v ňom nie je uvedený žiaden konkrétny dôvod, pre ktorý PSK neuplatnený nárok neakceptoval. Ani nie je zrejmé, že by žalobca využil akýkoľvek dostupný právny nástroj, aby sa svojich práv (napr. formou žaloby) voči PSK domáhal. PSK vo svojej odpovedi výslovne uvádza, že sa tak rozhodol v svetle nových a zásadných faktov o správe autobusových staníc v PP a KE, a to na základe informácií uvedených na pracovnom stretnutí dňa 17.1.2024 zástupcami žalobcu. Otázkou je aké „zásadné“ skutočnosti uviedli aktuálni predstavitelia žalobcu, a teda tí predstavitelia žalobcu, ktorí v mene žalobcu iniciovali žaloby a trestné konania voči žalovanému 1/ a ďalším osobám, vrátane spoločnosti TATRA EXPRESS, s.r.o., že PSK bez ďalšieho odmietol preplatiť uplatnené náklady, nárok na preplatenie ktorých vyplýva z čl. 1 bod 5 Zmluvy o službách vo verejnom záujme na roky 2009 - 2013 v znení jej neskorších dodatkov (v našom odvolaní označená ako stará zmluva) a čl. 5 bod 5.2.2 Zmluvy o službách vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave zo dňa 29.9.2023, účinnnej dňa 1.1.2024.

- Finančné prostriedky, ktoré by TATRA EXPRESS pri svojej činnosti nakumulovalo od žalobcu, následne v zmysle obchodného plánu TATRA EXPRESS spätne investuje do infraštruktúry žalobcu. Spoločnosť TATRA EXPRESS ani nemohla investovať do žalobcu, nakoľko od 01/2024 má, na základe príkazu prokurátora č. I PO-V-1/2024/7706-1 zaistené peňažné prostriedky na bankovom účte. Do toho času vykonávala činnosť šesť mesiacov a ešte ani nemala možnosť finančné prostriedky investovať do infraštruktúry žalobcu. Žalovaní poukázaním na obchodný plán spoločnosti, ako aj samotné konanie p. Troligu a ďalších osôb chceli preukázať, že spoločnosť TATRA EXPRESS je spoločnosťou, ktorá nebola založená bez vedomia orgánov spoločnosti a ich zástupcov, ktorí majú právo rozhodovať o najdôležitejších otázkach spoločnosti.

- Tvrdenie žalobcu, že správa autobusovej stanice Poprad bola zverená úplne cudzej novovzniknutej spoločnosti za absolútne nevýhodných podmienok, spôsobujúcich každoročnú škodu žalobcovi rádovo niekoľko miliónov eur je ničím nepodložené tvrdenie a názor žalobcu, ktorý je sporný. Sám p. Troliga potvrdil, že potreba hospodársky oddeleného subjektu bola v danom čase nevyhnutná. Je potrebné zdôvodniť, ako mohla činnosťou TATRA EXPRESS vzniknúť žalobcovi škoda, ak rovnakou činnosťou spoločnosti TROLIGA BUS, s.r.o. aktuálne vykonávanou škoda žalobcovi už zjavne nevzniká, keďže v nej pokračuje.

- Dôvodom priznania odstúpného vybraným zamestnancom bolo ich osobné zapojenie sa do prípravy dokumentácie pre verejné obstarávanie, do ktorých sa žalobca zapájal a v ktorých bol úspešný. Ide najmä o verejné obstarávanie vo veci zákazky Prešovského samosprávneho kraja „Obstaranie dopravcov na zabezpečenie služieb vo verejnom záujme v prímestskej pravidelnej autobusovej doprave pre Prešovský samosprávny kraj“. Takáto činnosť bola častokrát vykonávaná nad rámec ich pracovnej náplne. Vzhľadom na to, že aj vďaka pričineniu vybraných zamestnancov bol žalobca úspešný vo verejnom obstarávaní, vďaka tomu v budúcnosti dosiahne významný zisk, považovalo vtedajšie predstavenstvo žalobcu za spravodlivé, aby sa na tomto úspechu v nejakej forme finančne podieľali aj zainteresovaní zamestnanci. Zároveň nie je pravdou, že všetci zamestnanci, ktorým bolo priznané odstúpné, vzápätí podali výpoveď. Je pravdou, že v reakcii na ukončenie pôsobenia vtedajšieho predstavenstva v štruktúrach žalobcu malo za následok, že niekoľko zamestnancov so žalobcom z tohto

dôvodu skončilo pracovný pomer. Mnoho takto odmenených zamestnancov však v pracovnom pomere u zamestnávateľa zotrúva podľa vedomosti žalovaného 1/ dodnes (napr.: O. T., R. X., V. J., M. N.). Medzi stranami je nesporné, že zamestnanci, ktorí boli odmeňovaní takouto formou sa podieľali na podstatnom verejnom obstarávaní, ktoré pre žalobcu priniesli ďaleko vyšší prospech, ako odstúpné im priznané nad rámec zákonnej úpravy. Dotknutí zamestnanci, ktorí už ukončili pracovný pomer so žalobcom a bolo im vyplatené odstúpné nevykonávajú žiadnu činnosť pre žalovaného 1/, či pána W., ani nie sú s nimi žiadnym spôsobom spätí. Dovolateľ nerozumieme ani hodnoteniu súdu, že hádam ani nemôžu žalovaní myslieť vážne odmeňovanie uvedenou formou. I keď je Zákonník práce prísne formálny právny predpis, spôsoby a formy odmeňovania neupravuje striktné. Ponecháva na vôľu zamestnávateľa vybrať najvhodnejšiu formu odmeny.

15. Dovolatelia ďalej uviedli, že zabezpečovacie opatrenie spolu s neodkladným opatrením plnia funkciu procesných zabezpečovacích prostriedkov civilného procesu, výslovne o nich pojednáva Civilný sporový poriadok, resp. Civilný mimosporový poriadok, a teda sú inštitútmi na ochranu práv v rámci súkromného práva. V zmysle § 3 CSP platí, že „súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány“. Rozhodovacia prax súdov, nevynímajúc Ústavný súd SR (napr. vid'. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 4.9.2020, sp. zn. III. ÚS 294/2020) uvádza, že „cieľom zabezpečovacieho opatrenia je eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli v priebehu konkrétneho civilného sporového konania nastať.“ Adhézne konanie má svoje osobitné postavenie a považuje sa za imanentnú súčasť trestného konania, na ktoré sa riadne, komplexne a v plnej miere uplatňuje Trestný poriadok. Rozhodovacia prax súdov je v tomto názore konzistentná. Na ilustráciu dovolatelia poukázali na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 481/2019 podľa ktorého: „v rámci trestného konania sa o nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom rozhoduje v tzv. adhéznom konaní, ktoré sa považuje za súčasť trestného konania. Osobitosťou adhézneho konania je, že o návrhu poškodeného sa rozhoduje s použitím hmotného práva iného právneho odvetvia ako trestného práva (prevažne občianskeho - civilného práva), ale vždy s aplikáciou ustanovení Trestného poriadku. Všeobecný súd musí v adhéznom konaní v rámci trestného konania prihliadať aj na skutočnosť, či svojím rozhodnutím o náhrade škody neporuší zásadu ne bis in idem (nie dvakrát o tej istej veci), a teda rozhodne vo veci, rozhodnutiu ktorej bráni prekážka veci rozsúdenej (rei iudicatae)“. Z toho dôvodu dovolatelia nesúhlasia s argumentom, že ani Civilný sporový poriadok ani Trestný poriadok explicitne nevylučujú možnosť zabezpečiť nárok na náhradu škody uplatnený v rámci adhézneho konania aj inštitútmi súkromného práva a t. j. zabezpečovacím opatrením. Rozhodnutia o zaistení majetku v zmysle ustanovení § 50 TP majú za následok, že nemožno s majetkom, ktorý podlieha zaisteniu nakladať. Zaistením majetku dochádza k obmedzeniu vlastníckeho práva chráneného v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, pretože podstatným prvkom tohto práva je aj možnosť majetok právne ovládať. Netreba opomenúť ani ustanovenie § 51 ods. 1 písm. c) TP, v zmysle ktorého zaistenie nároku na náhradu škody trvá dva mesiace po právoplatnosti rozhodnutia o náhrade škody priznanej poškodenému voči obvinenému/obvineným, pričom táto lehota slúži práve na to, aby si poškodený svoj nárok priznaný v trestnom konaní uplatnil v exekučnom konaní a dosiahol jeho speňaženie. Rovnako dovolatelia nesúhlasia ani s argumentom odvolacieho súdu, ktorý tvrdí, že zaistiť nehnuteľnosti možno len v prípade, ak boli nástrojom trestnej činnosti alebo výnosom z trestnej činnosti. Je potrebné rozlišovať zaistenie nároku poškodeného na náhradu škody v zmysle § 50 a nasl. Trestného poriadku a v zmysle § 96 - 96 Trestného poriadku, ktoré pojednávajú o zaistení vecí dôležitých pre trestné konanie ako dôkazného prostriedku. Jedná sa o dva od seba nezávislé inštitúty. V trestnom konaní pri nároku na náhradu škody v zmysle § 50 a nasl. možno zaistiť akýkoľvek majetok, ktorý nemá s trestnou činnosťou žiaden súvis a patrí obvinenému, teda aj nehnuteľnosti.

16. Dovolatelia sa nestotožňujú ani s argumentáciou odvolacieho súdu, že zamietnutie návrhu na zabezpečovacie opatrenie v takomto prípade by bolo odmietnutím spravodlivosti. Uviedli, že žalobca mal právo voľby, uplatniť nárok na náhradu škody v civilnom konaní a podriaďiť sa predpisom civilného práva alebo uplatniť právo v adhéznom konaní a podriaďiť sa predpisom trestného práva. Trestný poriadok dáva dostatočný priestor na ochranu záujmov poškodeného a jeho nárokov na náhradu škody. Zákonnodarca do trestného konania zaviedol ustanovenie § 50 a nasl. Trestného poriadku v záujme ochrany práv poškodených trestnými činmi, avšak pri dodržaní princípu zasahovania do práv

obvineného v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania. Ak je dôvodná obava, že uspokojenie nároku poškodeného na náhradu škody spôsobenej trestným činom bude marené alebo sťažované, možno nárok až do pravdepodobnej výšky škody zaistiť. Ak je majetok postupom podľa § 50 Trestného poriadku zaistený, vlastníak po dobu zaistenia nemá právo nakladať s ním, a to ani so súhlasom toho, kto o zaistení rozhodol. Ďalšie nakladanie so zaisteným majetkom je potom možné iba v prípade, ak je zaistené zrušené (uznesenie NS SR zo dňa 27. 04. 2016, sp. zn. 9Sžo/1/2015). Zároveň tiež Ústavný súd SR vo svojom uznesení pod sp. zn. IV. ÚS 122/2013-19, zo dňa 8.3.2013 uvádza, že aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva uplatnenie nároku na náhradu škody poškodeným v rámci trestného konania treba považovať za začatie konania podľa príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku. Akonáhle poškodený uplatní svoj nárok na náhradu škody v trestnom konaní, je to prekážkou, aby si náhradu škody paralelne uplatnil aj v občianskoprávnom konaní a zabezpečovacie opatrenia z toho nemôžu tvoriť žiadnu výnimku. Použitím argumentu a contrario potom možno dospieť k záveru, že ak si poškodený uplatní nárok na náhradu škody v občianskom konaní, je to prekážka, aby si náhradu škody paralelne uplatnil aj v trestnom konaní, a to nevynímajúc konanie o zabezpečovacom/neodkladnom opatrení, ktoré je imanentnou súčasťou civilného procesu. Sám žalobca uviedol, že ho nemožno nútiť, aby si vybral v ktorom konaní (či adhéznom, či civilnom si svoj nárok uplatňoval), pričom sám uviedol, že trestné konanie tvorí prekážku listispendencie pre civilné konanie. Zabezpečovacie opatrenie je tiež rozhodnutím civilného procesu späté výlučne s civilným konaním. Žalobca nemôže požadovať uplatnenie akéhosi „hybridu“ pri uplatňovaní svojich práv podľa toho ako mu to v tomktorom prípade práve vyhovuje. Žalobca mal na výber a svoj výber realizoval. Ak žalobca chcel požadovať ochranu svojich domnelých nárokov v civilnom konaní, mal si svoj nárok na náhradu škody uplatniť v civilnom konaní a požadovať ochranu prostriedkami určené pre civilný proces, avšak žalobca využil (ako sám uviedol a podčiarkol) svoje právo v adhéznom konaní, ktoré tvorí imanentnú súčasť trestného konania, preto je potrebné, aby sa riadil výlučne Trestným poriadkom, ktoré poskytuje dostatočnú ochranu nárokom poškodeného. Žalovaní sú toho názoru, že právna úprava, ako aj úvahy zákonodarcu pri koncipovaní jednotlivých procesných kódexov sú v tomto jednoznačné. Aj zo samotného charakteru neodkladných a zabezpečovacích opatrení a ich úprave v Civilnom sporovom poriadku, z procesu ich ukladania, ako aj procesu ich zrušenia/zániku je zrejmé, že sú naviazané na civilný proces. Každý procesný kódex v každej oblasti práva má svoju zákonnú úpravu a svoje inštitúty. Nemožno si z nich svojvoľne vyberať a aplikovať ich v inej oblasti práva, len preto, že nám to v danom prípade takto vyhovuje. Práva poškodeného v trestnom konaní a spôsob ich zabezpečenia zákonodarcu jasne definoval, okrem iného, aj práve úpravou v § 50 a nasl. Trestného poriadku.

17. Zabezpečovacie opatrenie má svoj účel a svoje opodstatnenie všade tam, kde žalobca má voči žalovanému peňažnú pohľadávku a súčasne existuje potreba dočasne upraviť pomery a existuje dôvodná obava, že exekúcia bude zmarená. Bez ohľadu na skutočnosť, či je možné zabezpečovacie opatrenie vydať na účely adhézneho konania, majú žalovaní za to, že ani nie sú splnené podmienky v zmysle Civilného sporového konania na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, a to z dôvodu:

- v trestnom konaní, ktoré je vedené na spoločnosť TATRA EXPRESS s.r.o. je zaistená suma vo výške 878.436,90 eura, t. j. časť uplatnenej škody zo strany žalobcu vyplývajúcej zo Zmlúv,
- ušlý zisk v sume 59.674,08 eura, ktorý predstavuje sumu za vstupy iných dopravcov na AS Poprad, ktorá by inak patrila žalobcovi, ako aj vznik ďalšej potenciálnej škody v sume 18 mil. eura nie je relevantný. V tejto súvislosti dovolatelia poukázali na skutočnosť, že majoritný akcionár žalobcu spoločnosť TROLIGA BUS, spol. s r. o. so sídlom Košická 20, 080 01 Prešov, IČO: 36 470 244, ktorej jediným konateľom a spoločníkom je p. Tomáš Troliga vykonáva správu staníc na rovnakom právnom princípe ako spoločnosť TATRA EXPRESS, s.r.o., a to na základe Zmluvy o užívaní priestorov autobusovej stanice v Poprade a Kežmarku uzatvorenej so žalobcom dňa 30.3.2024. Rovnako si v zmysle tejto zmluvy žalobca uplatnil u Prešovského samosprávneho kraja náhradu takto vynaložených nákladov za obdobie rokov 2024 - 2025, ktoré mu boli riadne vyplatené dokonca o cca 3 mil. eura viac. Vzhľadom na túto skutočnosť ani nemožno hovoriť o tom, že žalobcovi vzniká akákoľvek ďalšia potenciálna škoda.
- v súvislosti odstúpnym vyplateným zamestnancom žalobcu vo výške 102.429,10 eura, pričom bezprostredne hrozí ďalšia škoda za dosiaľ nevyplatené odstúpné vo výške 137.936,99 eura uvádzame, že žalobca sa doposiaľ len voči žalovanému1/ dovoľával v samostatnom konaní vedenom na Okresnom

súde Prešov pod sp. zn. 8Cpr/4/2024 určenia neexistencie práv a povinností z pracovnoprávneho vzťahu. Okresný súd Prešov žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol rozsudkom pod sp. zn. 8Cpr/4/2024-330 zo dňa 19.9.2025, ktorý je zatiaľ neprávoplatný. Žalobca v zastúpení p. Tomáša Troligu na otázku sudcu, či si obdobné nároky uplatňuje aj voči iným zamestnancom uviedol, že nie. Súčasne sám žalobca vyplácal zamestnancom ich nároky na odstupné. Žalovaní nerozumejú, koľkokrát a akým spôsobom by chcel mať žalobca zaistený svoj domnelý nárok na náhradu škody. Žalobca sa voči žalovanému 1/ a p. W. a ich rodinným príslušníkom v civilnom konaní dovoľáva svojich domnelých práv len prostredníctvom neodkladných a zabezpečovacích opatrení, čo žalovaní považujú za šikanózne výkon práva. Okrem vyššie spomenutého konania pod sp. zn. 8Cpr/4/2024 sa v merite veci vedie len konanie voči rodinným príslušníkom žalovanému 1/ a p. W.. Žalobca vedie na Okresnom súde Poprad voči matke žalovanému 1/ konanie pod sp. zn. 21C/49/2024 o určenie neúčinnosti darovacej zmluvy (odporovacia žaloba) a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 27.5.2024. Tak žalobca, ako aj žalovaní sú riadnymi účastníkmi konania, ktorých práva majú byť zabezpečené rovnako. Žalobca v tomto nemá mať žiadne zvýhodnené postavenie. Ako sám odvolací súd uviedol vznik a spôsobenie uplatnenej škody sú medzi účastníkmi sporné. Hoci sa voči žalovanému 1/ vedie trestné konanie, do dnešného dňa neboli v tomto konaní vykonávané žiadne dôkazy ani úkony a trestné konanie stojí. Žalovaní majú za to, že nielenže neboli naplnené zákonné predpoklady na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, ale taktiež zabezpečovacie opatrenie ako civilnoprávny inštitút nie je možné uplatniť v trestnom konaní. Tak civilnoprávny proces ako aj trestnoprávny proces majú svoje pravidlá a postupy, ktoré je potrebné dodržiavať a nemožno ich vykladať nad rámec ich zákonného znenia.

18. Žalovaní majú za to, že odvolací súd len formalisticky a arbitrárne prevzal argumentáciu žalobcu a nezaoberal sa dôsledne aj argumentáciou žalovaných. Absencia korektného vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takými odvolacími námietkami, ktoré bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatné, resp. aj pre prípad ich naozajstnej nepodstatnosti chýba argumentácia spôsobilá presvedčiť, prečo je to tak, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces (rozsudok najvyššieho súdu pod sp. zn. 3Cdo/73/2019, zo dňa 24.8.2021).

19. Žalobca sa v písomnom vyjadrení k dovolaniu zo dňa 17.3.2026 uviedol, že vo vzťahu ku kasačnému pokynu najvyššieho súdu, tento bol v opätovnom rozhodnutí Okresného súdu Prešov, ako aj v rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach splnený, pretože súdy sa vysporiadali jednak s uznesením o vznesení obvinenia, ako aj so žalobcom uplatneným nárokom na náhradu škody voči bývalým členom predstavenstva a jednak sa vysporiadali aj s otázkou právnej možnosti zabezpečenia nárokov uplatnených v adhéznom konaní prostriedkami podľa CSP.

20. K prípustnosti dovolania žalobca uviedol, že vzhľadom na skutočnosť, že konanie vo veci samej, t. j. o žalobcovom nároku na náhradu škody voči žalovanému 1/ a W. W., ku dňu vydania zabezpečovacieho opatrenia prebiehalo v adhéznom konaní pred KR PZ pod ČVS: KRP-1/2-VYS-PO-202413, čo súčasne v kontexte ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít bránilo tomu, aby Okresný súd Prešov uložil žalobcovi povinnosť žalovať vec samu v civilnom konaní, keďže začatím adhézneho konania bola založená negatívna procesná podmienka litispendencie (skôr začatého konania), tak uznesenie a ani zabezpečovacie opatrenie nespádajú do kategórie rozhodnutí, ktorými sa konanie končí, a preto dovolanie proti takémuto uzneseniu nie je procesne prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

21. V ďalšom sa žalobca vyjadril k povahe uplatnených dovolacích dôvodov a uviedol, že žalovaní protirečivo uviedli, že odvolací súd sa v uznesení nevysporiadal s určitými skutkovými okolnosťami (hoci vo vzťahu k týmto skutočnostiam uviedli príslušné závery odvolacieho súdu z odôvodnenia uznesenia) a následne uviedli opis skutkového deja, ktorý žalovaní považovali za správny (t. j. odlišné posúdenie skutkových okolností/skutočností vyplývajúcich z listinných dôkazov, dokonca uvedenie nových skutkových tvrdení). Z toho dôvodu mal žalobca za to, že dovolacia argumentácia žalovaných potvrdzuje, že napadnuté uznesenie v skutočnosti nie je zaťažené vadou podľa § 420 písm. f) CSP a že žalovaní sa len snažia zakryť odlišné skutkové závery (domnelo svedčiace v ich prospech) dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti preto žalobca namietal, že skutkové dôvody nie

sú spôsobilými dovolacími dôvodmi, keďže § 420 CSP (t. j. procesné vady) žiadne skutkové dôvody dovolania neformuluje. Naopak, aj z ustálenej rozhodovacej praxe ESLP vyplýva, že dovolací súd je súdom právnym, nie skutkovým.

22. Vo vzťahu k argumentácii žalovaných ohľadom nemožnosti zabezpečiť nárok uplatnený v adhéznom konaní prostriedkami podľa CSP žalobca uviedol, že táto je zavádzajúca a súčasne vágna, keďže vychádza len zo všeobecných formulácií o povahe toho-ktorého inštitútu. Žalovaní totiž na žiadnom mieste svojho dovolania neoznačili konkrétne ustanovenie, ktoré by vylučovalo zabezpečovanie nároku uplatneného v adhéznom konaní prostredníctvom zabezpečovacieho opatrenia vydaného podľa CSP, hoci tvrdia, že CSP, ako aj TP takýto postup vylučujú. Rovnako zavádzajúco pôsobí aj ich odkaz na § 50 TP - teda inštitút zabezpečenia nároku poškodeného na náhradu škody. Žalovaní sa totiž domáhajú striktného odlišenia inštitútu podľa § 50 TP od zaistovania peňažných prostriedkov podľa § 95 a nasl. TP, pričom uvádzajú, že sa jedná o dva celkom rozdielne a vzájomne nezávislé inštitúty. Čo však už žalovaní neuviedli, je skutočnosť, že v konkrétnom prípade došlo k zaisteniu peňažných prostriedkov v Trestnom konaní práve podľa § 95 a nasl. TP a nie v dôsledku aplikácie § 50 TP. Ak teda Žalovaní zamýšľali argumentovať tým, že vydanie zabezpečovacieho opatrenia a jeho následné potvrdenie uznesením sú nesprávne práve z toho dôvodu, že žalobca už svoj nárok na náhradu škody zabezpečil, tak takáto argumentácia žalovaných je zjavne nepravdivá, keďže k zabezpečeniu žalobcovho nároku na náhradu škody podľa § 50 TP nedošlo. Ak však svoju argumentáciu žalovaní mysleli všeobecne, a teda že trestné konanie poskytuje žalobcovi aj inú možnosť ako účinne chrániť svoje majetkové záujmy, a to prostredníctvom § 50 TP, tak žalobca uviedol, že mu nie je zrejmé, ako by táto skutočnosť mala vylučovať právnu možnosť zabezpečiť nárok uplatnený v adhéznom konaní zabezpečovacím opatrením podľa CSP. Táto skutočnosť má totiž význam nanajvýš z hľadiska skúmania primeranosti zásahu do majetkových práv žalovaných uskutočnených zabezpečovacím opatrením, čo je však odlišná otázka, ako existencia právnej možnosti zabezpečiť nárok uplatnený v adhéznom konaní prostriedkami podľa CSP, ktorú žalovaní namietali. Z toho dôvodu argumentácia žalovaných ani neprilieha (nesúvisí) k žalovanými uplatneným dovolacím námietkam. V tejto súvislosti však žalobca pre úplnosť uviedol, že ani inštitút podľa § 50 TP nedisponuje vecnoprávnym účinkom k zaistovanej veci, tak ako je tomu v prípade zabezpečovacieho opatrenia, ktorým je zriaďované záložné právo. Naopak, žalovaní ani len neuviedli, aké právne následky by vyvolalo porušenie zákazu nakladať s majetkom uloženého podľa § 50 a nasl. TP. Ak by aj týmto následkom, čo i len potenciálne, bola absolútna neplatnosť právneho úkonu uskutočneného v rozpore so zákazom uloženým podľa § 50 a nasl. TP, tak by to znamenalo, že by žalobca musel absolvovať ďalšie konanie, kde by sa musel domáhať určenia neplatnosti takéhoto právneho úkonu a stále by to nezakladalo možnosť priameho postihu majetku, ktorý bol prevedený na tretiu osobu v rozpore so zákazom podľa § 50 a nasl. TP, čo žalovaní nepriamo potvrdili na str. 8 svojho dovolania. Z toho dôvodu je zrejmé, že TP neobsahuje inštitút, ktorý by zodpovedal účinkom zabezpečovacieho opatrenia. Súčasne, nemožno prehliadnuť ani to, že ak by aj malo platiť, že následkom porušenia zákazu podľa § 50 a nasl. TP je absolútna neplatnosť právneho úkonu a zákaz podľa § 50 a nasl. TP vylučuje akúkoľvek dispozíciu so zaisteným majetkom, tak je takéto opatrenie zjavne prísnejšie a menej proporcionálne vo vzťahu k žalovaným. Inak povedané, z argumentácie žalovaných vyplýva aj zjavne nelogický záver, kedy sa žalovaní de facto domáhajú prísnejšej formy obmedzovania svojich subjektívnych práv. To platí tým viac, že závery žalovaných v tejto časti ani nesúvisia s podstatou ich dovolacích námietok ohľadom právnej nemožnosti zabezpečiť žalobcov nárok uplatnený v adhéznom konaní zabezpečovacím opatrením podľa CSP.

23. S poukazom na všetky uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaných odmietol.

24. Najvyšší súd, ako súd dovolací podľa § 35 CSP, po zistení, že dovolanie podali včas žalovaní 1/ a 2/ zastúpení advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

25. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

26. Pri skúmaní prípustnosti dovolania je potrebné brať na zreteľ, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v konaní o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia, pričom skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) je kľúčové pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

V posudzovanom prípade dovolací súd zrušil skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie, ktorým bolo nariadené zabezpečovacie opatrenie, pričom v odôvodnení uviedol, že: „súdy nepostupovali správne, keď sa pri nariadení zabezpečovacieho opatrenia a pri rozhodovaní o uložení/neuložení povinnosti podať žalobu vo veci samej, nevysporiadali dostatočne so skutočnosťou, či bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený v trestnom konaní a či je teda vytvorená prekážka začatej veci“. Súčasne uviedol, že: „bude úlohou súdu prvej inštancie vysporiadať sa so skutočnosťou, či bol nárok na náhradu škody žalobcom riadne uplatnený v trestnom konaní a či teda existuje prekážka začatej veci, a to v súvislosti s uložením povinnosti žalobcovi podať žalobu vo veci samej. Ak bol nárok na náhradu škody riadne uplatnený v adhéznom konaní, bude potrebné vysporiadať sa dostatočne so skutočnosťou, či inštitúty upravené Civilným sporovým poriadkom môžu slúžiť na zabezpečenie a ochranu nárokov uplatnených v trestnom konaní“.

28. Pri opätovnom posudzovaní návrhu na nariadenie zabezpečovacieho opatrenia v intenciách dovolacieho súdu súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol, že: „uznesením Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, odboru kriminálnej polície pod ČVS: KRP-1/2-VYS-PO-2024 zo dňa 18.01.2025 bolo podľa § 46 a nasl. Trestného poriadku vznesené obvinenie zo dňa 18.01.2025 voči konkrétnym osobám, a to žalovanej 1/ pre zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona“ a že „nárok na náhradu škody bol žalobcom riadne uplatnený v trestnom konaní dňa 29.01.2025“. Odvolací súd v tejto súvislosti vo svojom rozhodnutí doplnil, že: „uznesením Krajskej prokuratúry v Prešove zo dňa 17.04.2025, 3KPT316/24/7700-14 bola zamietnutá sťažnosť W. N. Q., W. W. a S. G. smerujúca proti uzneseniu o vznesení obvinenia“.

29. S poukazom na uvedené dovolací súd konštatuje, že vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 3Obdo/4/2025 zo dňa 20.2.2025 reflektoval na stav, kedy nebolo zrejmé, či si žalobca riadne uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní. V súčasnosti je však potrebné vychádzať z aktuálneho skutkového a právneho stavu, z ktorého vyplýva, že žalobca si ako poškodený riadne uplatnil v trestnom konaní vedenom proti žalovanému 1/ nárok na náhradu škody, čím je daná prekážka začatej veci, teda uplatnenia totožného nároku v trestnom konaní. Z uvedeného dôvodu konajúce súdy neuložili žalobcovi v uznesení, ktorým bolo nariadené zabezpečovacie opatrenie, povinnosť podať žalobu vo veci samej, teda žalobu o zaplatenie náhrady škody voči žalovanému 1/, keďže tento nárok bol uplatnený v trestnom konaní.

30. Keďže v čase rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní žalovaného 1/ a 2/ proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým súd nariadil zabezpečovacie opatrenie, prebieha konanie vo veci samej, teda konanie o nároku na náhradu škody žalobcu voči žalovanému 1/, a to v rámci adhézneho konania, je potrebné mať za to, že uznesenie odvolacieho súdu týkajúce sa nariadenia zabezpečovacieho opatrenia nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, a preto nie je dovolanie proti takémuto uzneseniu odvolacieho súdu podľa § 447 písm. c) CSP prípustné.

31. Dovolací súd súčasne poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obno/1/2023 zo dňa 28.4.2026, ktorým bolo dovolanie odmietnuté ako neprípustné z totožných dôvodov ako je uvedené vyššie, pričom žalovaným 1/ v danej veci bol bývalý podpredseda predstavenstva žalobcu, proti ktorému si žalobca takisto uplatnil nárok na náhradu škody v trestnom konaní.

32. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému 1/ a 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v

rozsahu 100 %.

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.